

тата си, ще да са покаже такава сѣщо дѣга, каквато бива и на небето.

Върнахъ са азъ изъ къщата на дѣда пона и размишлявамъ си. Вида азъ, че никога не би са наслушалъ неговите думи; се ми са иска да го слушамъ, защото съ сѣка негова дума ми спадаше по едно перде отъ предъ очите. Разбира са, че колкото отивашъ по-вѣтре въ морето, толкова това море става и по-дѣлко; а колкото повече ти знаешъ, толкова по-много ти са и иска да знаешъ. Когато азъ разбрахъ какво нѣщо е земята и небето, то изведнашъ захванахъ да размишлявамъ за слънцето, за месѣчината и за звѣздите. А въ онова време ма напдна такава нетѣрпѣние, щото азъ сѣка минута би билъ готовъ да прикамъ камъ дѣдовата попова къща. Най-напредъ мене са искаше да са усѣта самъ за сичко; но въ това време азъ имахъ вече време да разбера, че това би било много дѣлга приказница. Надъ онова, надъ което ти самъ би си блѣкалъ главата цѣли недѣли и цѣли мѣсеци, други би ти го разказалъ за единъ часъ, ако само той знае онова, щото ти искашъ да знаешъ. А колкото повече искашъ да знаешъ, толкова повече трѣба и време да губишъ, — ако само да би поискалъ да са усѣтишъ за сичко самъ. Но и инакъ нѣма какво да правишъ: сѣки денъ да ходишъ при попѣтъ не бива. Ехъ, ако азъ да би знаалъ да чета и ако да би ималъ такава една книжка, въ която да бѣде написано сичкото това, то тогава би било